

Akademický rok 2024/2025

Bakalářská práce – posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta: Mgr. Miroslav Maixner Ph.D.

Název práce: LONTSCAPE: SILNĚJŠÍ NEŽ ZAŽIVA

Slovní hodnocení:

Je těžké hodnotit práci studenta, který je zároveň mým kolegou na fakultě a zkušeným výzkumníkem. Takové vzdělání a tolik aktivit v kulturní sféře, kolik má za sebou Miroslav Maixner, nemá příliš mnoho lidí. Jen tu tedy v úvodu předestírám zasloužilost člověka, který se rozhodl pro bakalářské studium, nikoliv z potřeby získání titulu, ale pro vnitřní potřebu proniknout do procesů umělecké tvorby z profesionálních pozic. Setkání s Miroslavem na společné ateliérové schůzce je pochopitelně velmi inspirativní zkušeností pro většinu účastníků. Erudovanost a přehled napříč obory jako je archeologie a antropologie a také ponor do technologických zákoutí enkaustiky jsou obohacující pro celý ateliér.

Častým jevem a zdá se, že pro uměleckou činnost zcela zásadním, je existence jakéhosi paralelního utopického světa s vlastními předměty, pravidly a příběhy, o kterém umělec ví všechno a má možnost tento svět částečně zprostředkovat v naší realitě. Miroslav Maixner takovým světem ve vlastní hlavě evidentně disponuje a s pomocí své umělecké činnosti se o něm nebojí vyprávět. Máme před sebou svět (ne nepodobný herním světům), který je reprezentován prostředím vybaveným různými artefakty: hliněnými objekty, střepey, voskovými malbami a tak podobně. Většinu těchto předmětů lze chápat jako archeologické nálezy, dokazující existenci takového světa, jehož specifika můžeme nahlédnout výhradně prostřednictvím těchto artefaktů.

Boris Groys píše o muzeu jako o místě neutralizace a estetizace politicky problematických artefaktů. Předměty jsou zde zbavené svých funkcí v tom nejobecnějším smyslu a dostávají se do bezpečné, distancované pozice objektů určených ke studiu nebo kontemplaci. Znamená to, že jsou pro reálný život umrtveny. Avšak výjimečně dochází k situacím, kdy se odehraje pohyb opačný. Artefakt je vyjmut z muzejního kontextu a může sloužit ke svému původnímu účelu, může se vrátit k životu. Muzejní expozici tak lze vnímat jako místo pro záhrobní život předmětů, s potenciálem zmrtvýchvstání.

Muzejní prostředí a muzejnictví jako fenomén konzervace a znovuobjevování dává autorovi živnou půdu pro práci s metaforickým umrtvováním a oživováním artefaktů a jejich příběhů. Mystérium, které plyne z divácké zkušenosti v muzeu, vzniká z kontemplativního zážitku odtrženého od striktně vědeckého nahlížení na vystavené objekty. Ambice autora se pojí přesně s tímto druhem mystéria.

Ožívování se týká i fiktivní postavy revenanta, jako osoby, která se navrácí ze záhrobí. Je to částečně autorovo alterego a vystavené práce na ní odkazují mimo jiné použitím motivu psa nebo vlka, vyskytujícího se v mytologiích, často strážce podsvětí, nebo v jiném podání vlkodlaka, měnícího svou podobu.

Nebudu se zde dlouze rozepisovat o tom, jaký význam mají pro autora keramika nebo technika voskové malby. Jen zmíním, že technologický aspekt zpracování není pro Miroslava Maixnera náhodnou volbou, ale jedním z důležitých nositelů obsahové náplně uměleckého díla.

Bakalářská práce Miroslava Maixnera může být tak trochu magickou návštěvou jakéhosi záhrobí nebo také nevšední návštěvou muzea, kde nevíme přesně, co od artefaktů čekat, jak je nahlížet a vykládat. Autor krouží na hranici různých možností a výsledkem je atmosférická práce, která vábí a přitahuje, a zároveň z ní může trochu mrazit.

Práci Miroslava Maixnera hodnotím pozitivně a doporučuji k obhajobě.

Otázky k rozpravě:

Jaký byl průběh instalace, a jaká rozhodnutí vedla v výsledném výstavnímu tvaru?

Závěrečné hodnocení:

Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace:

A

Posudek vypracoval(a):

doc. MgA. Vasil Artamonov

Datum:

9. 6. 2025